

Oda MArtirilor Brancoveni

Cosma

Iar în veacul şaptesprezece
A trăit în Valahia,
Om mare ce nu mai trece,
Constantin cu familia.

Om bogat, cu dare de mână,
Fost-a acest domnitor care
Cât ţinea Lunca Română
Bogăţii altul nu are.

Insă diavolul cel negru
Cel ce binele urăşte,
Lovi în omul integru
Şi-n feciorii ce îi creşte.

Patru feciori şi şapte fete
A avut acest creştin,
Nededaţi la chefuri,vin.

Dar în anul paisprezece
În al optsprezecelea veac,
Sultanul turc zice
Să le vină dar de hac.

Strânşi cu toată-a lor avere,
La Constantinopol adunaţi,
Şi rămaşi fără putere,
Multe luni întemniţaţi.

Dar sunt scoşi la judecată
De-otomanii cei cumpliţi
Fiii bătrânului tată
Vor fi iute maziliţi!

Cad capetele odoarelor bune:
Constantin,Ştefan şi Radu,
Plâng câmpiile străbune,
Plânge codrul, plânge bradul...

Iar în groaza ce se iscă
Mateiaş, voinicul mic
Vrea de Hristos să se lase
Ca să mai trăiasc-un pic.

Atunci Brâncoveanu tată,
Pe copil îmbărbătează,
Inima-i în piept tresaltă,
Spre butuc înaintează...

Calm e de-acum copilașul,
Peste el nu moartea vine...
Lasă văzduhul, imașul,
Merge spre Hristos, spre bine.

Liniștit el pune capul
Sub a gădelui secure
Un LOVEȘTE se aude...
Și e murmur de pădure!

Calm dar merge și bătrânul
Spre Hristos, iubitul său,
Căci călăul, iataganul,
Ei îl duc spre Dumnezeu.

Poți „creștine” tu de astăzi,
Să răspunzi, la rândul tău,
Că iubești dreapta credință,
Că-L iubești pe Dumnezeu?...